

крита съ скъсени платници. Въ бараката работѣха нѣколко каменодѣлци, съотечественници на *Гарибалди* и *Маццини*. Желѣзния чукъ даваше образъ на безформеннитѣ гранитни трупове; работниците тананикахъ пѣсенъта *Italia iridenta*; желѣзото — пѣсенъта на физическия трудъ, а гранитътъ пѣшкваше подъ ударитѣ на чуковетѣ.

На 12-й августъ, въ 3 часа слѣдъ обѣдъ, прѣдъ дърѣната барака се спрѣхъ двама господиновци; тѣ се вслушахъ въ пѣсенъта на работниците, желѣзнитѣ звукове на физическия трудъ и въ пѣшканieto на гранитнитѣ трупове.

По-младия господинъ каза на бѣловласия си събесѣдникъ: — Ехъ, камо го сега Кючукъ Сандъ-Паша\*), та съ очитѣ си да види, какъ на сѣмшото мѣсто, гдѣто прѣзъ 1873 год., 6-й февруарий, бѣсилка стърчѣше, днесъ паметникъ се вдига на *Дякона Левски*.

*Бѣловласиятъ* господинъ избриса *пенснето* си, приближи се до единъ полуформенъ гранитенъ трупъ, изгледа го отъ близо и тихо запита:

— Кой е прѣдприемачъ на постройката? —

— Незнамъ — отговори събесѣдникътъ му. —

— Гранитътъ не е отъ чиста порода; това парче грубо е издѣлано. Скоро ли ще бѣле построе тѣ паметникътъ? Кога се прѣдполага откриванието му? — говореше и запитваше *бѣловласиятъ* господинъ.

— Незнамъ — отговори събесѣдникътъ му и безцеремонно му зададе слѣдния въпросъ:

— Отъ събранитѣ ми свѣдения по сѣдението и обѣсванието на Левски стонъ така: Вие, въ качеството си

---

\*) Кючукъ Сандъ-Паша бѣ прѣдсѣдатель на *чръвич. комиссия* която оследи на смъртъ дякона Левски. Презъ 1882—85 той бѣ великъ везиръ. И днесъ, слѣдъ паданieto на Джамать-Паша, той пакъ заема постътъ *велики везиръ*. Отъ турскитѣ държавни мъже той се счита за най-гъвкавъ дипломатъ.